

ПРЕДГОВОР КЪМ ЮБИЛЕЙНОТО, РАЗШИРЕНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

Чувството да се върнеш към собственото си начало носи особен трепет...

Разгледано в дълбочина, архетипното значение зад един такъв процес е да катализира динамика, която да доведе до холистично осъществяване на даден тип творческа енергия и нейното евентуално освобождение. Това бива свързвано със завършването на даден цикъл и раждането на нещо ново, което по същество е вътрешно преживяване на трансформация.

Въпросният случай за нас се оказва още по-специфичен, защото да преизживееш момента, в който си започнал да пишеш професионално, чрез... самото писане, е рядък шанс, който не всеки писател получава! Така че възможността да направим това за себе си е нещо като лична награда. Ето защо, изпращайки това „любовно писмо“ обратно до една „по-ранна наша версия“, ние затваряме кръг, който ще трансцендира идеята зад настоящата книга и нейното продължение. Процес, в който си дадохме сметка, че писането, неговата мощ и „*Проектът Монтоук*“ са много по-свързани, отколкото изглежда на пръв поглед. И тъй като всичко това са теми, които пряко ни касаят, изглежда уместно това въведение да се отнася както за книгата, така и до писането. За радост – имаме начин да ги вплетем в една обща тема, която е дори исторически обоснована... :)

През 2009 г. ние от Издателство „*Паралелна Реалност*“ стартирахме своята официална издателска дейност с „*Проектът Монтоук: експерименти във времето*“. Начало, белязано от чист детски ентузиазъм да се даде начало на една свежа перспектива,

повлияна от специфичните ни лични търсения и интереси. Макар този старт да бе маркиран от много неизвестни, то няхаме съмнение, че именно това е нашият Път и го поехме без съмнения.

С времето тази преценка се оказа вярна, защото днес – 8 години по-късно – ние все още не сме спрели да пишем и публикуваме. Онова, което бе просто наша страст, се превърна в призвание, за да разберем на един по-късен етап, че между двете няма особена разлика. Личното ни отношение към материята намери своята малка ниша в съзнанието на хората и доказа своята полезност – както за личното ни развитие, така и за това на другите, които също решиха да се възползват от него. На персонално равнище разглеждаме това като един красив, но и закономерен процес, а избраното тогава заглавие се превърна в символичния му крайгъглен камък. Макар в онези години да няхаме така ясна идея какво значи тази книга на архетипно равнище, тя пак бе избрана без особено колебание, защото на някакво равнище „вече знаехме“.

Сега вече е очевидно, че история, касаеща таен проект за пътуване във времето, който създава алтернативни времеви примки, е перфектен старт за Издателство, което е решило да се казва „Паралелна Реалност“ :) Вибрацията, която откриваме в тази книга и до ден днешен е перфектна за спецификата, която излъчваме в пространството. Поради своето естество, ние винаги сме били леко „извън фаза“ на генералния информационен поток и именно това ни е отличавало. Погледнато отстрани, нашият екип е медиатор на онзи тип идеи, които си остават твърде дискуссионни дори в маргиналните езотерични кръгове, предизвиквайки почти импулсивно отхвърляне и неудобство. Тези идеи обаче, имат и доказан ефект на разчупване на тривиалното статукво – точното усещане, което „Проектът Монтоук“ предизвиква и до днес. Ето защо и книгата, и самите ние сме в ролята на „черната овца“, която се явява нещо като „алтернатива на алтернативата“. Навярно затова и книгата е черна, макар на корицата ѝ все още да стои кон, а не овца :)

Започнахме с това, че Монтоук е свързан с писането като процес, защото историята на проекта става наистина известна, едва когато започва да циркулира в пространството под формата на

книга. Символично това играе ролята на вдигане на воала и превръщането на нещо, което досега е било скрито (окултно) – в публично. Самият акт на разбулване няма как да не нанесе някакъв вид шок на психиката, защото ние оперираме в този свят на база онова, което познаваме във всекидневието. Всяко следващо проникване отвъд тази завеса е свързано с различни по интензитет фрикции. Това е причината, поради която навлизането на новото винаги е ознаменувано от голяма доза отхвърляне – динамика, която може да се наблюдава из цялата човешка история и е повече от очевидно, че човечеството не си взема дългосрочна поука от модела.

Психиката всъщност е огромен фактор, който трябва да бъде взет предвид, когато говорим за проекта Монтоук и писането като творчески акт. Питър Муун отделя огромно внимание на тези взаимовръзки, защото се занимава и с двете от 25 години насам и поради тази причина неговата перспектива – най-малкото – заслужава внимание. Той пристъпва към темата с разглеждането на етимологията на думата „психе“ в митологичен план.

Гръцката богиня Психея е била любимата на Ерос (или Купидон).¹ Идеята, че Психея и Ерос са неразривно свързани помежду си, не само обяснява защо Фройд, т. нар. „баща на съвременната психология“, е бил толкова впечатлен от сексуалния импулс, но също така подкрепя неговата идея, че сексът е основният фундаментален проблем по отношение на всички човешки психологически такива. Тази идея, по-общо казано, е изложена и в „Книга на закона“ на Алистър Кроули, където основният постулат е: „Прави, каквото искаш да бъде целият Закон. Любов е законът, любов според воля.“² В последното, Волята се сравнява с психето, докато Любовта е еквивалент на Ерос.

Докато връзката между Психея и Ерос може да се разглежда като основен принцип на психологията, тя може да бъде видяна и като основополагаща база на целия западен окултизъм. Важно е

---

¹ Подобни взаимоотношения никога не са били случайно описвани от митрографите, а тази конкретна връзка е не само интригуваща, но и предлага жизненоважен принцип на всеки писател, който иска да популяризира работа си и тя да бъде подета от колективния фокус.

² Ползваният превод на фразата е взет от българското издание на „Книга на Закона“ от 2001 г.

да се отбележи, че и в двете отношения любовта не е задължително да се разбира като сексуален похот или желание. Съществуват древни аскетични практики, които включват асексуалните аспекти на Ерос. Макар че първоначално могат да изглеждат „повзвешени“, те много често са изпълнени с вампирични капани, които придружават Пътя на лявата ръка на физическата тантра. Във всеки случай, размишленията за връзката между Психея и Ерос в архетипния ѝ смисъл, определено ще захрани музата на всеки писател и това важи, независимо дали ще се пише за романтика или за аскетичните практики на благочестив йогин. Психея и Ерос са съществуващи архетипни сили много преди гърците да ги преименуват и опишат, но все пак те са го направили по интригуващ и особен начин. Вместо просто да пишат за тях, както са направили с други митове, Психея и Ерос били включени в произведение, известно като „Златното магаре“ по начин, който последващите занаятчии щели да наричат „*mise en abyme*“ – френска фраза, която буквално означава „*пуснат в бездна*“.

Най-често „*mise en abyme*“ се отнася до „огледалния ефект на бръснарницата“ или визуалното преживяване, което имате, когато стоите между две огледала и виждате почти безкрайното възпроизвеждане на един и същ образ. „*Mise en abyme*“, обаче, има и други значения в литературата и изкуството. По-конкретно, те се отнасят до изображение, което съдържа по-малко копие на себе си – последователността, която се появява, за да се повтаря безкрайно. В литературата това се отнася до литературен портрет вътре в историята или история в историята. Митът за Психея и Ерос изниква по подобен начин и в по-големи мащаби, но последниците са далеч по-фини и трудно доловими, отколкото при визуалните произведения.

Тук трябва да се вземе предвид и факта, че е особено подходящо Психея и Ерос да се появят в такава комбинация, защото тези две архетипни сили са самата същност на възпроизводството, а „*mise en abyme*“ е възплъщението на мултипликацията. Без значение дали писателят ще избере да използва „*mise en abyme*“ като литературна техника или не, разумно е не само да се схване самия принцип, но и той да бъде изучаван и интегриран в писането на твореца.

Защо?

Така нареченият безкраен огледален ефект, описан по-горе, е представителен за начина, по който една литературна творба става известна. С други думи, това е принципът на славата или на създаването на мем. Думата „мем“ се базира на „мим“ и по-конкретно се отнася до „идея, поведение или стил, който се разпространява от човек на човек в рамките на една култура“. Идеите в една култура се разпространяват чрез градивните им меми. Те включват трансмисията от едно съзнание към друго чрез символи, писане, реч, жестове, ритуали или всякакви други явления, които могат да бъдат имитирани. В културен контекст, мемите понякога се разглеждат като паралелни на това как работят гените в един организъм, защото те се саморепликират, мутират и се приспособяват към околната среда. В днешно време един писател не може да повлияе сам на културата чрез извличане и циркулиране на меми, но в същото време той е зависим от тях, за да може работата му да бъде усвоена от масите.

Друг важен аспект на „*mise en abyme*“ е, че всяко литературно произведение, пуснато на бял свят, ще служи като безкрайно отражение на автора. Следователно, би било мъдро да се разгледа дълбоко цялостта на онова, което човек пише, както и ефектите, които това ще произведе за вас самите и за другите.

През 1991 г. Питър Муун написва „*Проектът Монтоук: експерименти във времето*“ заедно с Престън Никълс и я публикува на следващата година. Тази книга определено има ефект на „*mise en abyme*“, който отеква в цялата морфогенетична мрежа. Дори днес Питър е известен предимно с тази книга, макар че това не е негова лична история. Името му е прикрепено към нея, защото той е действал във функцията си на „писател в сянка“.

Проектът Монтоук е психологически „тежка“ тема за идентифициране, защото той се занимава основно с два психологически архетипа: Уран и Плутон. В астрологията Уран управлява електромагнетизма и супертехнологиите. Освен това Уран представлява безпристрастното и внушително творение без дискриминация. Именно поради тази причина, в митологията Сатурн/Кронос кастрира баща си Уран с косата си и установява ред във вселе-

ната, а това включва и създаването на самото време. Плутон/Хадес, от външния кръг на Слънчевата система, репрезентира психичните умения, както и всички принадлежности на подземния свят. С тризбец върху гърдния ви кош Плутон ви заставя да се изправите пред всичките си престъпления и злодеяния, за да ги изчистите от душата си.¹ Когато това най-накрая се осъществи (а то може да отнеме еони), сте освободени в Елисейските полета, където можете да се позабавлявате на слънце.

25 години след публикуването на „Проектът Монтоук“, ефектът, който тази книга има върху човечеството, доведе до това, че много хора стават все по-съзнателни за утайката вътре в тях, както и за утайката в колективното несъзнавано. Тя представява амалгама от програми за контрол на съзнанието, както и разкритие на дълбоки емоционални рани, които са имали тенденция да ескалират, колкото повече са били разглеждани и обсъждани. Като резултат, немалка част от населението гравитира около този феномен и търси арена за изява и популярност. Докато мотивацията на човек, който иска да стане известен чрез показност на собствените си травми, е силно съмнителна, то онова, с което тези хора резонират, е „*mise en abyme*“ на тяхното собствено съзнание. Ужасите на такава травма трябва да бъдат признати и освободени, преди хората да продължат с живота си. Популярността спечелена на тази база само продължава и подсилва мисловните модели, базирани на травмата. Отработването на подобна емоционална травма може да бъде много предизвикателно, но всичко започва с осъзнаването, че в крайна сметка човек сам носи отговорност за своя живот, особено по отношение на бъдещето си. Това изисква достъп до творческите аспекти на съзнанието и стои в основата на всеки лечителен процес.

Питър Муун се вдъхновява да стане писател, след като на младини прочита „Дракула“ на Брам Стокър. По негови собствени думи той осъзнава потенциала, както и правдоподобността на такъв силен персонаж, който използва силите си за нещо градивно, вместо за деградивност. Това активира дадени процеси в него, които преминават през цялото му същество. Не е нещо, за което

---

¹ Оттам и думата „чистилице“.

е мислел твърде много, тъй като е осъзнавал, че историята е художествена измислица. Тя обаче раздвижила архетипите, които се намирили в собственото му психе. Без да навлизаме в подробности, той взел решението, че ако му се случи да се изправи пред подобни сили – той щял да избере да преобрази негативното в позитивно.

По някаква причина, това отишло доста по-далеч в обичайните му ежедневни ментални процеси. Да напишеш поредица от книги, които да обърнат поляритета на един тъмен вортекс като Монтоук, е метафорична инициация в основния принцип на алхимията: да се превърне обикновеното в благородно, т.е. да се трансмутира неблагородният метал в злато. Иронично, това намира най-пълен израз в следващите книги на Питър, макар процесът да е най-виден в „Завръщане в Монтоук“ (която също вече е достъпна за българския читател).

Що се отнася до нас, процесът не бе много по-различен. Когато публикувахме книгата през 2009 г. бяхме на етап, в който просто умеехме да забъркваме собствен коктейл от истини и да си служим добре с думите. Все още няхмахме съзнателна идея какво е архетипното значение зад самото писане, нито познавахме мотивацията на Питър Муун зад неговото такова. Просто смятахме, че истината е единственият заслужаващ си стил и това е достатъчно...

През всички тези години разбрахме писането по коренно различен начин обаче, и в даден момент стана ясно, че с Питър винаги сме правили едно и също нещо – стремяли сме се да покажем по-високата перспектива зад даден феномен и неутралните митологични причини зад неговото съществуване. Лично за нас това е процес на облагородяване на ноосферата, която е крайно поляризирана и се е превърнала в люпилня на антагонизъм и сочене с пръст.

На даден етап един друг очевиден факт също изпъкна по различен начин... Началото и на двете издателски дейности (нашата и на Питър) е дадена от една и съща книга – „Проектът Монтоук“. Всичко това започва да се превръща в нещо повече от „съвпадение“, ако си дадете сметка, че друга една издателска къща, с която сме свързани – румънската „Daksha Publishing“,

издаваща Раду Чинамар – също е стартирала своята дейност с... „Проектът Монтоук“! Навремето основателят ѝ (Сорин Хурмуз) не е открил никой друг румънец, който да издаде тази книга – всички са му отказвали директно, защото материалът е бил „твърде дискусионен“. В крайна сметка той решава да създаде свое собствено издателство и я издава сам, с което стартира и своята дейност. Любопитно е да се разбере, че впоследствие Раду Чинамар избира „Daksha Publishing“ за своя трибуна **именно**, защото попада на „Проектът Монтоук“ на румънски и решава, че човекът, който е бил готов да издаде тази книга – ще бъде добра трибуна за издаването и на неговата собствена. Впоследствие пък Питър Муун издава книгите на Раду Чинамар, а Сорин продължава да издава Питър и Раду, а ние издаваме и двамата.

Междувременно, само няколко месеца след като издадохме „Първият тунел: Окултната зала в Египет“, Раду издаде 5-та книга в Румъния, която се казва „Вторият тунел: Вътрешната земя“ :) Това продължение идва след 8 години мълчание и твърдението, че повече книги от серията няма да има. Предшестващата и доскоро последна от поредицата 4-та част излиза в Румъния през... далечната 2009 г. – **точно моментът**, в който ние стартирахме с „Проектът Монтоук“ в България :) Що се отнася до настоящето допълнено издание и неговото продължение – „Завръщане в Монтоук“ – то техният корпус бе готов на практика още през 2011 г. Единствената причина, поради която книгите не излизаха досега е, че едва днес можем да ги представим в светлината, която смятаме че е правилна за нашите собствени нагласи и позитивно надграждане на всичко представено в тях. И точно през 2017 г. – когато решаваме да преиздадем и допълним настоящето издание, както и да публикуваме отдавна готовото му продължение – излиза 5-та част от румънската сага. И по една „случайност“... „Проектът Монтоук“ има 25 годишнина точно през 2017-та!

За редовия читател всичко това е, в най-добрия случай, „интересна синхроничност“. За нас е закономерност, чийто по-широк модел задава ритъма на определен тип митология в собствения ни живот. Всяко едно от тези събития само по себе си не означава нищо, но заедно всички те са част от една по-голяма синхронна мрежа. И Монтоук е старшият-резонатор на тази мрежа, както и

пресечна точка на множество енергии и персонажи кондензиращи странност. Историята на проекта е събирателен пункт за всякакви вибрации, защото е загнездена в несъзнаваното по няколко причини и това я прави разпознаваема и отличаваща се. Смело можем да кажем, че след всички тези години и цялата палитра от теми, които са минали през нас, историята, която държите в ръцете си, продължава да удивлява с гамата от вибрации и енергии, които съдържа. Неслучайно „*Проектът Монтоук*“ е скандална за епохата си книга, чиито следи в глобалното съзнание могат да бъдат открити дори днес – цели 25 години, след като за пръв път бива публикувана в САЩ от малък и независим издател, каквито сме и ние. Разбира се, архетипното неудобство, което предизвиква тази история, е закономерно, ако човек разбира какво е нейното естество...

Времето задава протоколите на нашата реалност, така че самата идея да се говори за неговата манипулация, е нещо, което пали въображението ни, но в същото време буди и един първичен дискомфорт... Защото, когато идеята излезе извън страниците на научната фантастика и започне да претендира за реалност – говорим за друго сечение във възприятието и преживяването на историята. Дори това обаче, има магнетична сила, защото интелигентният търсещ човек обикновено е привлечен от онова, което го смущава. Механиката зад това би следвало да е ясна – именно там, където чувстваме най-големи съпротиви, обикновено се крие съкровище за нас...

Тук следва да се кажат няколко неща, особено за хората, които се сблъскват с „*Проектът Монтоук*“ за пръв път.

Никой не оспорва, че сама по себе си историята е доста тъмна. Проектът е синтез от мрачни кошмари, окултна извънземна технология, мъчения и масова смърт, а програмирането във въпросната база се превръща в процес с мащабите на публична манифактура. Някои от тези истории са реални, други не са. Питър Муун сам споделя, че по време на разследването му хората, с които си е имал работа, са насърчавали именно по-тъмната страна на проекта. При обработването и осмислянето на тази информация целта му винаги е била да записва подобни данни само до степента, в която те могат да бъдат трансформирани в по-висша форма. Това е вече

споменатата цел на алхимията: да се преобразуват неблагородни метали в злато (което също така е метафора за просветленото съзнание, което може да трансмутира низшите форми в по-висши).

По времето, когато информацията за проекта Монтоук излиза за пръв път в САЩ, тя е била нещо толкова необичайно и обезпокоително, че мнозинството от хора, които се сблъскали с нея, не можели да я осмислят трезво. Преди всичко, тя просто се реела в пространството, създавайки (или утежнявайки) менталното устройство на хората, които се натъквали на историята.

Когато Питър се появява на сцената през 1990 г., модалностите на проекта Монтоук попълнили много липсващи парчета, които той бил научил в своя предишен опит със сциентологията. Едно от тях се отнасяло до идеята за имплантиращите станции (или инсталации), занимаващи се с програмиране на съзнанието, предназначени да накарат човек да забрави спомените си, както и неговите наследени психически умения. Тази идея е била предложена от Л. Рон Хъбард през 50-те години на миналия век и официално именно той е първият, който пропагандира идеята, че електрониката може да бъде използвана за манипулиране на душата. Той дал и детайлни подробности за това как процесът бива постиган. Ако не е бил целият опит, който Питър придобива, проучвайки изследванията на Хъбард и прилагайки неговите оригинални техники за депрограмиране, той никога не би могъл да разбере проекта Монтоук, да не говорим за свързаните с него явления или пък способността му да пише за него.

Докато публикуването на „*Проектът Монтоук*“ постига голям напредък в събуждането на хората за идеята, че има цял несъзнателен процес, който всява безпорядък у тях и човечеството, съществува и лек обрат, който мнозина, прочели книгата или достигнали до информацията – преживяват. Много хора, които научават за проекта Монтоук, сякаш се събуждат за фактите му, но в същото време сякаш изобщо не го правят или поне не до степента, до която биха могли. Те ще хванат някои идеи, ще се развълнуват и ще започнат да говорят за това, понякога дори гръмко обявявайки, че са програмирани в Монтоук и че сега излагат данните. Въпреки че има различни степени на истина по отношение на опита и знанията на тези хора, има един основен

проблем. Неочакваният обрат е, че такива „експозета“ в повечето случаи влошават ситуацията и не решават на практика основните съществуващи проблеми. Вместо да се събудят и да излязат от парадигмата, в която се намират, хората обикновено се събуждат за факта, че са заседнали. Безкрайното говорене, по която и да е тема, е симптом за нерешени въпроси.

Разбира се, има ги и хората, които след като са прочели „Проектът Монтоук“, са успели да си обяснят някои лични преживявания и така са осъзнали, че не са „луди“. Книгата предоставя форум за обсъждане на подобни явления. Дори в тези случаи, обаче, е препоръчително да се премине отвъд необикновеността на всичко това и да се върши истинска работа.

Както вече бе посочено, Монтоук представлява основен активиращ спусък. Работата с него не само изисква точно разбиране на човешката психология, но въвлича и много особен аспект от нея, който се занимава с въздействието на електрониката върху комплекса на човешкото тяло, съзнание и душа. За хора, които са нови в тези теми, или не са запознати с предпоставките, всичко това може да създаде значително объркване при опит за смислен и полезен диалог по въпроса. Фактът, че светът е доказал, че е тотално откачил сам по себе си, изисква темата да бъде поставена в персонален контекст.

Задействането на технология за пътуване във времето има потенциала или неизбежната съдба да обърка реалността (ви). Тази перспектива ни принуждава да се изправим пред най-дълбоките аспекти на човешката психика, която е силно компрометирана у средностатистическия индивид. Както всички знаем, обикновените и дори необикновените хора не използват пълния капацитет на своето съзнание. Въпреки това, те са или нетърпеливи, или любопитни да проучат всякакви идеи, свързани с окултното или пътуването във времето. Преди да опитваме да набутаме всякакви екзотични теми в главата си обаче, първо е нужно да разширим съзнанието си. Разбира се, обичайната причина поради която хората искат да разширят съзнанието си е, за да придобият още власт. Това е иронично, предвид че едно от основните послания на Монтоук е, че дълбоките окултни познания не водят непременно до духовност. И макар това да звучи като претъркано от

(зло)употреба клише, то остава масово неразбрано, защото почти никой не е разполагал с истинска власт в живота си, а само е чел какво представлява тя. Хората в Монтоук са имали истинска власт отиваща отвъд очевидния материален свят и с нея е било злоупотребено. Имайте предвид, че всички тайни проекти и експерименти (не само въпросният) предоставят една от най-големите площадки за развихрянето на черното магьосничество. Това са процеси, случващи се под прякото покровителство на правителството, поради което и тези експерименти имат безпрецедентен бюджет (за иначе нещо изцяло базирано на окултизма) и поле за експериментиране, съдържащо липса на граници от каквото и да е естество. И тъй като действията на тези хора нямат никакъв лимит или морален коректив – се раждат много открития. Това е вярно, дори поради самата механика на нагласите на тези индивиди – чисто структурно при прекрочването на дадена граница, ти неминуемо ще откриеш да стои нещо ново, независимо от знака му на поляритет. Отгоре на всичко, това те превръща и в откривател на „светове“, което е още по-опияняващо.

Предизвикателството за всеки човек, обаче, не е да търси сила като крайна цел, а по-скоро да затвърди естествена си такава и после да я култивира и прецизира в съответствие с избора си Път в живота. Урокът тук е, че балансирането на силата е много по-важно от придобиването ѝ.

В случая на Монтоук ни се налага да използваме грандиозните и прелестни елементи на съществуването, за да се справим с ужасите му. Това ни води до един деликатен момент, в който обикновено повечето хора се провалят грандиозно... А именно – вече „не е оригинално“ да отричаме ужасите, съществуващи на тази планета. Процес базиран на йо-йо ефекта не води до нищо. Просто трябва да проявим въображение, за да обезсилим негативния им спин и да ги поставим в друга перспектива. Това ражда **истинска сила**, която пък вече може да послужи за вдъхновение на персонално равнище. В противен случай се оказваме в една доста тривиална ситуация, свързана с масовия „козметичен езотеричен интерес“ на много хора, които „се занимават с вътрешния си свят“, но всъщност така и не го живеят. Това, разбира се,

е много мило и сладко до едно време, но условно може да бъде наречено „духовна сантименталност“.

По какви причини?

Прави впечатление, че мнозина се опитват да разберат конспирацията, социалния контрол, както и психологическото и духовно освобождение, но искат да го правят „от разстояние“. Стремят се да го постигнат като изучават поредните карти или следвайки нечии разкази (което по същество е едно и също). Да, някои от тях покриват широко темата, но все пак продължават да я разглеждат **от разстояние**. Самият мащаб на тези интерпретации обаче, е онова, което ги прави толкова ограничени и дори изкривени. Те са **толкова общи**, че на практика стават безсмислени! То е като да се опитате да опишете на някой какво овоцно дърво имате в градината си, като го гледате отгоре с Google Earth, вместо просто да излезете заедно през задната врата и да преживеете това дърво **директно**. Зелените петна на тази карта по всяка вероятност подсказват, че „там има дърво“. Защо обаче, просто не излезете да видите?

Отговорът, разбира се е, че може да намерите много изгнили плодове за почитване под короната му и това е доста досадно и често неприятно, нали така? Можете, обаче, да използвате ситуацията и да прекарате време сред природата, което евентуално би могло да се превърне в едно позитивно преживяване, ако му позволите да бъде такава. Разбирате ли – стремежът на „търсещите хора“ да „не се цапат“ с „негативни теми и енергия“ е друг симптом, който пък може да бъде наречен „духовен снобизъм“. Той води до още и още фрагментация, ако преди това няма осъществена интеграция (а обикновено – такава наистина няма).

В контекста на казаното, безпрецедентната гравитационна способност на Монтоук да генерира травма, може да бъде обърната и използвана от въображението за още по-големи цели. И именно в това се състои част от голямата притегателна сила на тази история. Това е и най-добрият начин, по който можете да я разгледате.

Правейки връзка с току-що споменатата идея за гравитация – една от митологемите на Монтоук е да пленява вниманието на хората – по един или друг начин. Иронично, точно това е правено с участниците в самия проект чрез контрол над съзнанието. Днешната телевизия (много от чиито манипулиращи модалности също са

били изобретени в Монтоук) продължава тази традиция. Да плениш нечие внимание и да го насочиш в желана от теб посока, означава да можеш да формираш реалности. И винаги има някой или **нещо**, което да изпълнява тази функция и да стане проводник на подобен тип енергии по простата причина, че те са закономерни, предвид нивото на съзнание на човечеството от хилядолетия насам.

Казано накратко, събития от ранга на Монтоук са тук, за да отразят обратно към всички нас нивото на агресия и алиенация, които самите ние упражняваме спрямо себе си. Това са теми, които не са много приятни за водене, но в същото време – продължителното им пренебрегване по щраусов маниер – също не е здравословен подход. Ето защо и ние решихме, че трябва да го направим. Защото на никой друг не му се бърка там по този начин.

Да, безспорно нашето внимание също бе пленено от сагата Монтоук още преди години. Тъй като собственият ни архетип обаче, е да търсим по-високата перспектива зад всяко едно събитие, на свой ред ние поехме приключението да облекчим тежестта зад една история, която не е никак лека. И докато тежестта със сигурност е факт, не е наша работа да контролираме израза на мисловните процеси на хората или начина, по който те могат да се справят с представената им информация. Всичко, което казваме е, че едновременно с всичко негативно, естеството на Монтоук разширява хоризонтите ни за идеята „какво е възможно“ на тази планета. В даден момент си дадохме сметка, че интересът ни към историята никак не е случаен, но подробностите около това са все още твърде абстрактни и неразбираеми, за да бъдат поставени в рамка. Засега е достатъчно да се каже, че припознаваме работата си по книгите от настоящата поредица като необходимата миниатюрна част от процеса по излекуване на планетарната травма, която проектът нанася. Ролята ни е продължение на подхода на Питър Муун да олекоти вибрацията свързана с Монтоук, превръщайки я в лост за разбирането на аспект от по-широката нова митология на човечеството. Това изважда конкретната история от нейните частни обстоятелства и я изстрелва в символичния космос на консенсусната реалност, от която всички сме част.

Макар настоящата книга да предлага поредната доза информация в този пренадрусан с информация свят, ние ви стимулираме да

не я разглеждате като такава, а да я възприемете като ИСТОРИЯ или митология. Така бихте имали много по-голяма полза от нея. Информацията е **мъртва**, тя е **заместител** и **стимулант**. Ето защо започнахме предговора си с идеята за писането и Монтоук. Информацията сама по себе си не дава **нищо**. *Актьт на писане и митологията зад самата история обаче*, съдържат нещо **отвъд** информацията. Те съдържат **страст** – Поток от архетипи и меми вътъкани в плетка с индивидуалния огън на медиатора. Това **дарява преживяване**.

Писането е творчески акт, който те вкарва в друга реалност (в случая – в „**Паралелна Реалност**“ :D). Хората по високите етажи на Монтоук са имали възможността да „лишат“ нови времеви линии и сценарии по свое усмотрение и впоследствие да ги преживяват. Навярно вече започвате да разбирате, че архетипната нишка зад писането и Монтоук е на практика една и съща – това е възможността да сътворяваш реалности за себе си и другите. Ударението тук пада върху факта, че това е врата в две посоки.

Ние прекрчихме прага ѝ, започвайки да пишем професионално заради „*Проектът Монтоук*“, което на фона на всичко казано дотук би следвало да е повече от закономерно. Бяха ни нужни 8 години обаче, за да разберем в дълбочина първичния ни резонанс с тази митология. Ето защо и преиздаваме допълнена версия на тази книга чак след 8 години. Новото издание е допълнено, защото това вече не може да бъде същата книга, която издадохме тогава. На този етап от развитието ни – тя е нещо друго, защото вече е напълно преживяна.

Тук е и тънкият момент лично за нас...

Винаги сме се опитвали да превръщаме книгите си именно в **преживяване** чрез личното ни отношение към тях. Ето защо и издаваме веднъж на няколко години – защото не можем да предлагаме информация на конвейер, преди да сме я преживяли по един или друг начин. Нужно е потъване, за да може едно нещо да се превърне от информация в преживяване. Ето защо, да се разгледа предстоящата тук „информация“ като митология, е единственото градивно нещо, което може да бъде направено с Монтоук на персонално равнище.¹ Ако разглеждате книгата просто

---

¹ С тази идея ще се сблъскаме отново и още по-дълбоко в „*Завръщане в Монтоук*“, но дотогава първо трябва да „потренираме“ с настоящето заглавие.

като поредната информация, като някаква (квази)фактология – тя по-скоро ще ви отблъсне и по този начин ще пропуснете митологията зад нея, а с това и една много голяма врата.

Навярно тук е мястото да се каже, че от определена гледна точка ултимативната „цел“ на всяка една форма на „духовност“ (ако тя не е козметична) е да ни помогне да си припомним, че няма „отвън“. Всичко случващо се е „вътре“. Цялата травма, целият ужас – той не идва просто „отнякъде си“...

В този ред на мисли, ако в някакъв момент се натоварите от книгата, дайте си сметка, че предвид мащаба на описаното, то касае всички нас, поне на **някакво** ниво, защото на настоящия етап – всички се саморазглеждаме като вписани във време-пространствения континуум. Не отхвърляйте дадени аспекти на колективното несъзнавано, само защото те не носят захаросани послания за „любов и светлина“, които гълпата вече търси да си инжектира почти импулсивно. В сянката има мъдрост, от която можем да се възползваме. Най-големите ни страхове са нашият най-голям приятел. На принципа на огледалото – те ни посочват накъде трябва да погледнем, да потънем в него и да го трансцендираме. Все пак, за да картографираме непознатото **лично** – първо трябва да се изгубим :)

Ако ѝ дадете шанс, тази книга може да положи първите стъпки за вас, както тя направи и за нас преди 8 години.

Така че давайте – изгубете се! ;)

Свидетелстваме, че „тук“ е много приятно, макар и не по причините, които може би „очаквате“... :D

Издателство „*Паралелна Реалност*“
август, 2017 г.